

len, vilket hade kunnat utgöra ingångar till fördjupade diskussioner om hur kön görs, av oss själva och andra. Växterna omnämns av en informant som ett kvinnligt ansvarsområde (s. 90f.), vilket informanten ser mer som knutet till roller att sköta ett hem än till kön i sig. Detta menar jag är ett utmärkt exempel på hur vi gör kön, inte som absoluta kategorier, men som förväntanskategorier t.ex. Vidare omnämns förmågan att driva upp skott som en konkurrens mellan kvinnor förr i tiden då det gällde att hushålla med resurserna och då bruket att köpa krukväxter inte var självklart för gemene man (s. 96). Sådana föreställningar och tankar som bär symbolisk kodning av manligt respektive kvinnligt med åtföljande arbets- och ansvarsfördelning, och vad det betyder för våra handlingar och vårt handlingsutrymme, ingår också i den sociala konstruktionen av kön.

När det gäller informanter som verkligen bryr sig om och njuter av sina växter så övertygar oss Bergvall när han visar på de likheter som finns mellan kvinnor och män i deras förhållningssätt. Men vad gäller möjligheten att avvika från normen så undrar jag om kvinnor har eller har haft samma sociala utrymme för att låta bli att ha blommor. Ifall krukväxter bidrar till det sätt på vilket vi socialt skapar mening, och då inte bara som ett individuellt projekt – hur är det då för den som misslyckas, och för den kvinna som inte har gröna fingrar överhuvudtaget? Torde detta inte tolkas i termer av en brist hos kvinnan? Vi får i avhandlingen möta en kvinna som berättar om sin bristande förmåga (s. 67). Bergvall tolkar hennes berättelse som ett avstamp för att kunna berätta en annan historia – den om mannens förmåga. Men läser vi närmare så ser vi också att det är *speciella* blommor som mannen klarar, vilket också väcker de andra åhörarnas sorl av beundran. Därmed tar han inte heller ansvar för det som frun brister i. Säkert finns andra läsare än jag som minns den ”befrielse” från krukväxternas ok som kom med pappersblommor i fönstren på sjuttioalet.

Avhandlingen visar på ett övertygande sätt hur krukväxter har en central roll för hur vi gestaltar våra livsrum, och de berättelser vi berättar om oss själva och varandra. I det lilla, i det vardagliga vävs de in i våra liv. Just därför tycker jag att det hade kunnat vara ett av avhandlingens teman; det hur kön görs även i dessa handlingar. Det är ju det genusforskningen har arbetat med i många år: att visa på de komplexa, ofta motsägelsefulla processer som är med och återskapar kön. Ofta i de små till synes obetydliga handlingar som inte är nödvändiga till sin karaktär, men ändå centrala. Där finns likheter med det

Bergvall visar på i vårt förhållningssätt till krukväxter. Andra möjligheter för framtida studier skulle kunna vara att undersöka andra sociala kategoriers betydelse för upplevelse av och förhållningssätt till krukväxter, som t.ex. klass eller etnicitet.

Bergvall skriver om tillägnelse i Ricoeurs anda och möjligheten att kunna få fram något mer än vad informanterna själva säger om fenomenet. Forskning ska ju gärna möjliggöra en kvalitativt ny förståelse av aktuella utsnitt av den sociala verkligheten där det bryter mot tidigare tänkande, åtminstone på någon punkt. Något problematiseras och vi kan få en aha-upplevelse. I detta ligger också en möjlighet för forskaren att föra tillbaka och pröva den förståelse av vardagsfenomenet som han skapat till samma informanter, eller till andra informanter längre fram i undersökningen. Det hade varit intressant om Bergvall gjort detta – för att se i vilken mån han överskridit sina informanternas förståelse av fenomenet, och i vilken mån hans tolkning skulle kännas igen i en aha-upplevelse, i ett samtidigt igenkännande.

Sammanfattningsvis kan sägas att Clas Bergvalls bidrag till den etnologiska forskningen framför allt sätter fokus på ett nytt empiriskt material, där krukväxter som föremål varit ett förvånansvärt vitt och outforskat fält. Att krukväxter får utgöra en ingång för samtal kring andra företeelser förekommer i och för sig på samma sätt som i tidigare forskning även i denna avhandling, men framför allt har de fungerat som en ingång till att nå förståelse för de sätt på vilka krukväxter är en del av det sammanhang där bilden av oss själva och vår värld formas. Han pekar på hur växter som föremål inte bara är signaler utåt till människor om växtens ägare, utan minst lika viktigt, om inte viktigare, är budskapet till individen själv, där föremål i hemmet laddas med betydelser genom det egna skapandet och de egna aktiviteter som gör ett hem till ett hem.

Hildur Kalman, Umeå

Jakob Wenzer: *Resonanser. En neomaterialistisk analys av independentscenen i Göteborg*. Etnologiska institutionen, Göteborgs universitet 2007. 197 s. English summary. ISBN 978-91-975353-1-1.

Redan titeln antyder att detta är en etnologisk avhandling som skiljer sig från mängden. Neomaterialism ingår inte i den normal-etnologiska prosan. Också syftet låter läsaren ana en något annorlunda ambition än den brukliga.

Syftet med denna avhandling, skriver författaren, är att på flera nivåer undersöka independentmusikscenen i Göteborg som ett självorganiserande system. Inte heller *självorganiserande system* tillhör det som man dagligdags ser i etnologiska texter. Det teoretiska ramverket är mycket riktigt också av en art som sällan har använts inom svensk etnologi. Jakob Wenzler lutar sig tungt mot de båda filosoferna Gilles Deleuze och Felix Guattari. I inledningskapitlet presenteras följaktligen en ontologi och begreppsvärld som för många förmodligen ter sig helt ny. Det är en värld som i hög grad har lånat sin språkdräkt från ett naturvetenskapligt och inte minst biologiskt idiom. Deleuze och Guattari samsas om utrymmet med inlånade nyläsningar av Darwin och inte minst dennes tankar om evolutionism och det naturliga urvalet.

Via Deleuze och Guattari förespråkar Wenzler ett väsentligt perspektivskifte: den grundmurat antropocentriska världsbild som under lång tid dominerat så gott som all humanistisk forskning måste ersättas av ett öppnare och mer dynamiskt synsätt. I mångt och mycket är detta en hållning som redan finns inom de naturvetenskapliga disciplinerna där människan och hennes värld sedan länge betraktats med avsevärt mycket mindre självtillräcklighet. Vad Deleuze och Guattari, liksom Wenzler, efterlyser, är alltså ett närmande till en världsbild där människan inte är alltings mått, där mänskliga intentioner inte ses som historiens drivkraft, och där människan och hennes mentala utrustning bara är en del av den miljö i vilken hon ingår.

Med hjälp av Deleuze och Guattari förklarar Wenzler detta skifte som att vi bör röra oss från en *mekanisk* till en *maskinisk* ontologi. Eftersom skillnaden kanske inte är uppenbar ska jag försöka förtydliga vad detta innebär. I en mekanisk ontologi betraktas verkligheten som uppbyggd av enskilda delar och partiklar. Tänk t.ex. atomer, som står i bestämda och förutsägbara relationer till varandra. En maskinisk ontologi utmärks istället av flöden, oförutsägbarhet och kontinuerliga blivanden. Allt är hela tiden på väg att bli något annat.

Poängen i sammanhanget är att den maskiniska ontologin dessutom är ett sätt att detronisera det mänskliga subjektet som alltings självklara nav och upphov. Människan, dvs. hennes tankar, känslor, föreställningar och idévärldar, blir inte längre positionerad som det som vi i första hand ska förstå och begripliggöra. Kunskapsmålet i en maskinisk ontologi relaterar sig istället till viljan att visa hur miljöer är uppbyggda och förändras, hur de är stadda i ett ständigt och ofrånkomligt *blivande*.

Denna tanke leder i sin tur vidare till ett annat av de begrepp som diskuteras tidigt i inledningen, *evolutionen*. Enligt Deleuze och Guattari, och enligt Wenzler, är evolution ingenting som angår bara enskilda arter. Lika lite ska den förstås som något som utvecklas i en förutbestämd riktning, från det enkla mot det mer komplexa. Tvärtom utmärks i själva verket all evolution av att det är miljöer, ekologiska system, som utvecklas samtidigt och i samklang med varandra. Förändras något i systemet så förändras ovillkorligen också hela systemet. Det som är konstant är att alla system, ekologiska eller andra, har en historia, en utsträckning i tiden. Men det är aldrig givet hur eller mot vad de förändras. Evolutionen saknar både riktning och ritning, den bara sker.

I detta resonemang ges nyckeln till syftets formulering om självorganiserande system. Det är inte människorna som befolkar indiescenen som avgör hur denna ska se ut och hur den kommer att förändras. Individerna, oavsett vilka de är eller hur inflytelserika de kan te sig på fältet, är bara delar av den sammansatta miljö som tillsammans utgör denna scen. Bland de många *subjekt* som bidrar till det självorganiserande systemet hör också de icke-mänskliga subjekt som gör att indiemusiken – och musikscenen i stort – kan bli till och fortsätta att finnas till.

Till det oändliga antal subjekt som inverkar på musiken hör exempelvis staden med sitt gatunät, populationen av klubbar med sina olika inriktningar, ytorna som lämpar sig för affischering av kommande spelningar, förekomsten av olika genrer, mer eller mindre distinkta, instrument som behövs för musikens framförande, de digitala tekniker och apparater som krävs för att lyssnandet ska kunna realiseras, t.o.m. dammsugarmotorn och den uppborrade skolbänk som Wenzlers eget band COARPNC behöver för att kunna tillverka sina affischer osv. Människor, föremål, sinnestillstånd, ord, ljudvågor, vibrationer, träd, gator, elskåp, ja allt ingår oupphörligen i hybrida och föränderliga föreningar med varandra. I avhandlingen omnämns detta, utifrån Deleuze och Guattari, som *assemblage* eller sammansättningar. Världen är en värld av kopplingsbarhet, av kontaktytor och *abstrakta maskiner*, dvs. den tillfälliga platsen för sådana sammansättningar. Varje sammansättning är också realiserandet av en abstrakt maskin.

Vad som här förs fram är inget mindre än ett korrekt, eller ännu hellre något som presenterar sig som ett rimligare alternativ, till det gängse humanistiska (och etnologiska) forskningsparadigmet. Visst kan vi, menar författaren, studera sammanhang där människor ingår,

saker som människor gör (som indiescenen i Göteborg). Men det bör inte göras utifrån föreställningen att det som händer uteslutande, eller ens i första hand, sker på grund av individernas avsikter och handlingar.

Uppgiften är istället den omvända, att visa hur indiescenen i Göteborg mycket väl låter sig förstås utan en sådan given utgångspunkt i mänskligt handlande, att den tvärtom är ett system som fungerar självorganiserande.

Till det som gör *Resonanser* till en lite udda fågel i den etnologiska faunan hör också hur etnografen har samlats in. På ett ganska konventionellt sätt vilar avhandlingen på kombinationen av intervjuer, observationer och deltagande observation. Som framgått är det Göteborgs indiemusikscen som står i fokus. Vad som däremot inte skrivits ut är att mycket av det som observeras och analyseras är just Jakob Wenzer: musikern och forskaren/författaren. Wenzers materialiserande av musik utgör kort sagt en väsentlig del av avhandlingens empiri. Att man inom etnologin går till sig själv och den egna erfarenheten är knappast något nytt. Men här sker det i en omfattning som jag tror saknar motstycke.

I inledningen gör Wenzer också en exposé över en äldre ämnestradition. Det är en översikt som avser att visa hur intresset för det materiella och för människan har getts olika plats inom ämnets egen teoriutveckling. Genom att låta den teoretiska strömning som gått under namnet evolutionism – och än mer själva begreppet evolution – hamna i fokus för genomgången visar han hur vissa inslag från denna teori transformerats in i både diffusionismen och funktionalismen. I den förra framstod det materiella som ett eget forskningsfält. Och i det senare tillbakavisades tanken på att samhällen och kulturer gick att placera längs med en tidsaxel och utifrån en hierarkisk värdering.

Det definitiva brottet – alltså den historiska punkt där evolutionen och den försiktiga öppningen mot naturvetenskapen försvinner ut ur ämnet (och med den också öppenheten mot den materiella sfär där artefakter kan ha en egen existens utanför människan) – förläggs i avhandlingen istället till det sena 1960-talets omorientering av ämnet. Det är i efterdyningarna av detta skifte, med namn som Billy Ehn, Orvar Löfgren och Jonas Frykman, som Wenzer menar att etnologin anammar de perspektiv som alltsedan dess placerat människan och hennes upplevelser, erfarenheter, vanor och föreställningar i centrum för sin analys.

Återstoden av texten utforskar och preciserar sedan de olika funktioner som behövs för att indiemusikscen-

nen i Göteborg ska finnas till och fortsätta att finnas kvar. Annorlunda uttryckt gäller det villkoren och de förtätade kontaktytorna för musikens framträdande, eller dess *materialisering*. I tur och ordning möter vi här Bandet, Staden, Klubben, Spelningen, Entreprenören, Bandformatet (eller genrererna), Skivbolaget och till sist även Informationen. Alla fyller de olika funktioner i det ekologiska sammanhang som tillsammans utgör Göteborgs indiemusikscen. Helt i enlighet med författarens intentioner är varje kapitel också skrivet så att det gör bruk av och konkretiserar olika teoretiska begrepp och ingångar. De enskilda kapitlen kopplas på detta vis upp mot den maskiniska ontologi som introduceras i inledningen.

I slutordet, på den allra sista sidan, återkommer Wenzer till de öppna och icke-antropocentriska tankegångar som inledde avhandlingen. Med tydlig adress till det egna ämnet skriver han:

Hela världen lever. Denna avhandling har varit ett försök att skriva in etnologin i ett vitalistiskt universum, och skriva in ett vitalistiskt universum i etnologin. Analysen har hela tiden, mer eller mindre medvetet, hållit sig från att tala om de klassiskt etnologiska temana; kultur, mening, människors tankar och känslor. I stället har produktiviteten förts ut i hennes miljö, och förhoppningsvis i detta också gjort henne till en del av denna miljö.

Det bör göras klart att detta är en avhandling som det finns mycket gott att säga om. Wenzer har med *Resonanser* visat att så här kan man också tänka, så här kan man också göra etnologi. Med sin avhandling har han även gått längre än många andra i försöken att introducera en ny begreppsapparat och montera in en ny lins i det etnologiska sökarljuset. Det är värt både beröm och respekt. Det är stort att visa hur ett antal texter med upphov i Deleuze och Guattari låter sig kopplas upp mot indiescenen i Göteborg under några år kring millennieskiftet. Och det kan tilläggas att han här följer en etablerad etnologisk tradition, att med hjälp av egna empiriska nedslag konkretisera och förtydliga abstrakta teorier. Det ska också framhållas att *Resonanser* innehåller många exempel på detaljerad och uppslagsrik etnografi, liksom att Wenzer har ett utomordentligt grepp om sitt eget fält.

Samtidigt är detta en ”svår” avhandling som kunde ha gjorts avsevärt mycket ”lättare”. De teoretiska inspiratörerna svämmas i det närmaste över av begrepp

och Wenzer fortsätter gärna på samma spår, med fler begrepp och fler långa och krångliga ord som följd. Trots bruket av pedagogiska exempel, partier som fungerar som en introduktion till de mer abstrakta resonemangen, finns här mycket att göra. Kort sagt hade jag önskat att forskaren Wenzer, som *författare*, hade lagt sig mer vinn om att göra sin avhandling tillgänglig för fler än de mest motiverade läsarna.

De många slarvfele (och de är många) stör rytmen och stoppar helt i onödan upp läsningen. Eftersom det är så gott om tidigare obekanta uttryck är det helt enkelt synd att onödig energi går åt att fundera över om t.ex. *akttagen* är ännu ett viktigt begrepp, i stället för *iakttagen* som det ska vara (s. 95), om *stata* är något vi nu måste hålla i huvudet, istället för *strata*, vilket det egentligen skulle stå (s. 131).

Vissa partier hade kunnat skrivas enklare, vissa ord och centrala tankegångar hade tjänat på en inte fullt så akademisk språkdräkt. Som det är nu vimlar texten av uttryck som bifurkation, icke-euklidiska rum, fylogenetik, cymbionter, emergens, filiation. Ofta introduceras de dessutom utan förklarande inpass. En mening som "De är inte lokaliserade på olika positionella hastigheter i ett geofysiskt kontinuum utan snarare utsträckta på samma plana yta" (s. 99) utmärker sig inte för att vara ovanligt svårbegriplig. Tvärtom är avhandlingen överflödande rik på liknande formuleringar.

Häri genom väcker Wenzer också frågan om vem han skriver för, vilka vänder sig egentligen avhandlingen till? Har vi som forskare ett ansvar att vara begripliga, att sträva efter läsbarhet? Eller kan vi lika gärna välja att tala bara med en mindre krets av särskilt intresserade läsare?

Märkliga är också den iögonfallande frånvaron av tillfällen då texten knyter an till det egna eller näraliggande ämnen. Förutom den refererade diskussionen i inledningen är detta en avhandling i etnologi, om musik, som i stort sett är skriven helt utan referenser till vare sig etnologi eller musikvetenskap.

Detta är så mycket mer förvånande eftersom *Resonanser* mycket väl låter sig länkas till etnologins tidigare starka föremålstradition och noggranna uppteckningar av hantverk och tekniker. Screenshot och specialiserade datorprogram behandlas av Wenzer med samma inträngande blick för hur hantverket går till, som förr ägnades korgflätning, skörderedskap och fiskemetoder. I detta upprättas i avhandlingen en spännande, men underkommunicerad, kontinuitet mellan det förflutna och samtiden. Nämnas kan då också att detta intresse

för det materiella har levt kvar i ämnet betydligt längre än vad som antyds av Wenzers historieskrivning.

Likaså hade det varit möjligt att kommentera det egna begreppet *täthet* och ställa detta i relation till den etnologiska tradition som gjort bruk av Geertz täta beskrivningar. Det hade gått att diskutera den sympatiska framställningen av de personer som förekommer i avhandlingen som ett utflöde av etnologins förmåga att skapa trevlighet runt sin egen empiri. Och flera av de romantiserande och heroiserande inslag som förekommer i avhandlingen hade med lätthet kunnat byggas ut till ett givande resonemang om ämnesspecifika beskrivningar.

Genom att konsekvent välja bort dessa eller andra tänkbara beröringspunkter framstår avhandlingen på sätt och vis som *mer främmande* inför det egna ämnet än vad den hade behövt vara. Kanske framstår den häri genom också som *mer originell* än vad den faktiskt är. Ytterligare ett exempel på detta skulle kunna vara det utdrag från slutordet som återfinns ovan. Att, som Wenzer skriver, han medvetet avhållit sig från resonemang om "kultur, mening, människors tankar och känslor" (s. 174) knyter an till något som står i inledningen. Här preciseras i ett par avståndstagande formuleringar etnologers ovana att ta sig rätten att tro sig veta vad andra människor tänker, känner eller upplever (s. 25f).

Men ett flertal gånger visar sig Wenzer i sin egen text som något av en allvetande berättare, någon som vet vad alla vet (s. 163), som känner och uttolkar de stämningar som också andra antas uppleva (s. 73), som är införstådd med ett Indiespecifikt begär (s. 143). I dessa och andra passager blir det tydligt att etnologen och "jaget" i texten faktiskt använder sig av sina egna intryck för att sluta sig till vad också andra känner eller upplever.

Det sker med andra ord en sorts tjuvkoppling där den etnologiska traditionen till sist ändå ser ut att göra sig gällande, ett förhållande som Wenzer förefaller vara lyckligt ovetande om. Tydligast är detta förmodligen beträffande begreppet *begär*, vilket i avhandlingen ofta framstår närmast som ett kodord för känslor och föreställningar, och kanske också för mening. Sammantaget har detta begrepp alltså stora likheter med vad som i en annan avhandling möjligen skulle täckas in av ett mer traditionellt kulturbegrepp. Även här ser vi alltså ett sådant tillfälle där författaren hade kunnat förtydliga sin egen position genom att uttryckligen förhålla sig till vad också andra har sagt och gjort.

På det här viset fungerar texten gång efter annan som något som lockar eller provocerar till vidare diskussion

inom ämnet. I hur hög grad kan vi rimligen utgöra vår egen empiri? Vad händer med etnologin som läran om *människan som kulturvarelse* om människan samtidigt berövas sin särställning i relation till allt annat som befolkar vår värld? Paradoxalt nog kan därför *Resonanser* ses som ett viktigt, om än svårläst, bidrag till etnologins självreflektion. Den tvingar oss att se vårt ämne på nytt, ur en annan belysning än den vi är vana vid.

Men trots de ovedersägliga kvaliteter som avhandlingen besitter måste slutomdömet bli något kärvt. På många sätt är detta en avhandling som är bättre, mer kommer till sin rätt, i ämnet Deleuze och Guattari, än i ämnet etnologi. Detta intryck hade kunnat undvikas om författaren på ett tydligare sätt hade valt att förhålla sig också till de två andra fält han uppehåller sig på, dvs. etnologi och musikvetenskap. Det torde ha framgått att det finns goda möjligheter att i brödtexen (och inte bara i inledningen) föra en dialog med det egna ämnet, att problematisera de egna slutsatserna och de egna metoderna utifrån vad andra har gjort. Som det nu är sker detta så gott som aldrig.

Härigenom sluter sig avhandlingen på ett olyckligt sätt om sig själv. I stora stycken verkar den i ett eget teoretiskt universum, som dessutom ter sig som gränsande till det poetiska och metafysiska snarare än det empiriskt prövbara. Utgångspunkterna ligger där de ligger och empirin är inte där av något annat skäl än att visa på perspektivets giltighet, på dess görbarhet. Många gånger sker detta på ett intressant och spännande sätt. De etnografiska partierna är som sagt utmärkta och Wenzler har en uppenbar analytisk blick. Tveklöst har han med sin avhandling fått mig att lägga märke till andra saker och se andra samband än jag brukar lägga märke till i etnologiska avhandlingar, men då texten samtidigt undandrar sig varje möjlighet till empiriskt ifrågasättande blir den i oroväckande hög grad en angelägenhet för de redan införstådda. För de som kan och känner till vokabulären, de som redan hemtamt rör sig i den *maskiniska ontologin*.

Detta gör den i hög grad svårbedömd både som vetenskaplig gärning och som ett lärdomsbevis i etnologi. Är detta bra eller dåligt? Är *Resonanser* en bra eller dålig avhandling i etnologi? Är detta god vetenskap? Det är inte helt lätt att svara på. Prövbarhet, genomlysning och klarhet är ord som inte riktigt ter sig kompatibla med Wenzlers val av teoretiska utgångspunkter. Men något annat står däremot bortom varje tvivel.

Att akademiska ämnen befinner sig i rörelse och därmed ibland även muterar i det oväntade, det är något som

varken kan eller bör beklagas. En avhandling som så tydligt markerar en ovilja att ingå i ett pågående samtal med det egna ämnet reser dock allvarliga frågor om vad en *avhandling* i etnologi egentligen är och kan vara.

Simon Ekström, Stockholm

Charlotte Ulmert: *Visan som gåva. Olle Adolphsons litterära konstnärskap*. Makadam förlag, Göteborg/Stockholm 2004. 422 s., ill. English summary. ISBN 91-7061-007-X.

Avhandlingen i litteraturvetenskap är i huvudsak en analys av trubaduren Olle Adolphsons lyriska produktion. Analyserna söker klargöra hans texter som fenomen utifrån hans litterära, musikaliska och bildkonstnärliga begåvning jämte hans inspirationskällor. Boken är indelad i sex huvudkapitel, med tillhörande underkapitel, och avrundas med en sammanfattande diskussion. Den har en kronologisk uppbyggnad, med biografisk ansats, och i varje kapitel analyseras texter i princip avhängiga beskriven epok i konstnärens liv. Boken kommenterar också till viss del svensk visdiktningens utveckling under 1900-talets andra hälft, dess förändringar och faser, samt Olle Adolphsons roll i denna. Diskursen har ett ambitiöst förhållningssätt till textens betydelse för den seriösa visan; i skenet av 1960- och 70-talens politiskt färgade innehåll och funktionella uttryck på visans område gör Charlotte Ulmert en beskrivning av Adolphson som den professionelle, mer djupt blickande konstnären som utvecklar, eller åtminstone befäster, vistraditionen. Han framställs i boken som en vårdare av trubaduravet och jämförelser görs med både C. M. Bellmans och Evert Taubes konstnärskap.

Avhandlingens inledning, samt första kapitel, handlar om Olle Adolphsons ungdom. Den berör hans tidiga konstnärliga influenser och mognande konstnärskap. Familjen Adolphson var en musikalisk och konstnärlig familj, och Olle började redan som mycket ung att sjunga, spela, dikta och komponera. Han visade också tidigt goda anlag i teckning. Hans första publicerade dikter, under titeln *Bilder från Boulogne*, trycktes i Dagens Nyheters söndagsbilaga i december 1954. Astri och Evert Taube, som var vänner till familjen, skall ha hjälpt honom att få dem publicerade. Knappt två år senare, vid 22 års ålder, debuterade han på Bonniers förlag med den romantiska och av äldre sångformer färgade dikt- och vissamlingen *Aubade*. Samlingen fick delad kritik. Olle, som var son till en kändis, hade naturligtvis både en